

βίαν εἰσβαλόντας. Τούρκους, περὶ τοὺς ποταμοὺς Δρίναν καὶ Μοράναν. Ἐπὶ πᾶσι δὲ, ὑπὸ τῆς Ῥωσσίας ἐκ παντὸς τρόπου βοηθούμενος, κατέκτησε κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1806 καὶ τὸ Βελιγράδιον καὶ, γενομένης ἐν ἔτει 1808, Ἰουλίου 8, τῆς ἐν Σλοβοδίᾳ ἀνακωχῆς, προσχειρίσθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Πόρτας ἀνεγνωρίσθη ἡγεμὼν Σερβίας, ὑπὸ δὲ τῆς Ῥωσσίας διωρίσθη ἀντιστράτηγος ἐν τῷ Ῥωστικῷ στρατῷ. Ὁ Μαυρογεώργης διεφύλαξε τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσσίας μέχρι οὗ, ἀρξαμένου τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου (1812), ἡ ἀγκύρωσις αὐτῆς ἐν καταλείψει τὴν Σερβίαν εἰς τὰς οἰκείας δυνάμεις. Πικρὸς καὶ ἀμφίβολος ἤρχισε, κατὰ Ἰούλιον 1813, ὁ ἀγὼν τῶν Σέρβων κατὰ τῆς Πόρτας, ἥτις καὶ ὑπερ-

Μαυρογεώργης.

ίσχυσε μετὰ 4 μῆνας διὰ τὸ πλῆθος τῶν δυνάμεων αὐτῆς. Ὁ μὲν ἡγεμὼν τῶν Σέρβων ἐφυγεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ ἔπειτα ἔζησεν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς Αὐστρίαν· ἀλλ' ὁ Σερβικὸς λαὸς ἐπέτυχεν ἐν τῷ μετὰ αὐτὴν ἐλευθερίαν ὑπὸ ἀρχηγίαν τοῦ Μιλόση Ὁδρένοβιτς. Τελευταίαν φορὰν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Σερβίαν ὁ Μαυρογεώργης κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1817· καὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, περὶ οὗ ἄλλοι ἄλλως ὡμίλησαν, ἀληθῶς συνδέεται μετὰ τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως. Ὁ γνωστὸς ἐταιριστὴς Γαλάτης καὶ ὁ καπετὰν Γεωργάκης ὁ Ὀλύμπιος ἔδωκαν αὐτῷ κατὰ νοῦν νὰ ἀποστατήσῃ ἐκ νέου τὴν πατρίδα του, καὶ, γινόμενος κύριος αὐτῆς, νὰ βοηθήσῃ ἐν δέοντι τὸν Ἑλ-

ληνικὸν ἀγῶνα. Ὁ Μαυρογεώργης διήλθε διὰ τοῦ Ἰατίου, ὅπου διέμεινε τρεῖς ἡμέρας εἰς κηπὸν τινα τοῦ Ὑψηλαίντου καλούμενον Γαλατᾶ. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις μᾶς ἔδωκε τὰς πληροφορίες ταύτας (εἰς τῶν ἐπισημασμάτων ὧν ἐταιριστὴν καὶ ἤδη ἀποδιώτας) τὸν εἶδε τότε εἰς Ἰάτιον καὶ ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ· τὸν εἶδον δὲ καὶ 70 περίπου ὀπλοφόροι Σέρβοι τοῦ Αὐθέντου· ἀλλ' ἡ ἐξουσία δὲν εἶχε λάβει τὴν παραμικρὰν γνῶσιν περὶ τῆς αὐτόθι διαμονῆς του. Ἀπὸ Ἰατίου μέχρι Μαχαδίας, ὁ Μαυρογεώργης διήλθεν ὡς ἀσθενὴς ὑπηρέτης Πελοποννησίου τινὸς καλουμένου Μιχαήλ, δαπανήσαντος εἰς τὴν ὁδοπορίαν ταύτην 800 φλωρία. Μέχρι τῶν Σερβικῶν συνόρων τὸν συνώδευσε καὶ ὁ Καπετὰν Γεωργάκης. Ὑπῆρξε δὲ ἡ ὁδοπορία αὕτη μάλιστα ὀχληρὰ εἰς τὸν ἡγεμόνα τῶν Σέρβων, διότι πελώριος ὢν ἔδυσχέραινε μένων ἡμέρας ὅλας κατακεκλιμένος εἰς τὴν ἀμυξάν. Φθάσας εἰς τὴν Σερβίαν ὁ Μαυρογεώργης ὑπῆγεν εἰς τὸν ἀρχόντα Βοίτζαν μετὰ τοῦ ὁποίου ἦτο συνεννοημένος· ἀλλ' οὗτος προδῶντας αὐτὸν εἰς τὸν Μιλόσην ἀρῆκε νὰ τὸν θανατώσῃ νυκτὸς διὰ τοῦ πελέκου· καὶ οὕτως ἐματαιώθη τὸ σχέδιον ἐκεῖνο τῆς ἐταιρείας. Ὅποτα θύματα ἀπώλεσεν ἡ Ἑλληνικὴ αὐτὴ ἐπανάστασις, τῶν ὁποίων οὐδὲ τὰ ὀνόματα κἄν γνωρίζει!

Ὁ δεύτερος τοῦ Μαυρογεώργη υἱὸς Ἀλέξανδρος Καραγεώργεβιτς, ὅστις, γεννηθεὶς τῷ 1806, ἀνετράφη εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ εἰςῆλθεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥωστικὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἐπανῆλθεν οἰκαδὲ εἰμὴ μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μιλόση καὶ κατέστη ὑπακιστὴς τοῦ ἡγεμόνος Μιχαήλ. Ἐξωσθέντος δὲ τοῦ οἴκου Ὁδρένοβιτς, οἱ πρωτοῦργοι τῆς ἐξώσεως ταύτης Βούτζιτς καὶ Πετρονιάβιτς ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἔθνους εἰς τὸν ἀπόγονον ἐκεῖνον τοῦ ἀληθοῦς ἐλευθερωτοῦ τῆς Σερβίας καὶ ἐπέτυχον τὴν ἐν ἔτει 1842 ἀναγόρευσιν του ὡς ἡγεμόνος.

ΤΟ ΕΡΕΘΕΙΟΝ.

Μίαν τῶν ὠραίων ἀττικῶν ἡμερῶν ἐκάρητο σκεπτικὸς εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως ὁ Κέρραυς, ζῶων τὸν ἀντίχειρα μετὰ τὸν λειχανὸν του, ὅπερ, ὡς γνωστὸν, βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ καταδαίνωσιν αἱ ιδεαί, καὶ περὶ αὐτὸν ἴσταντο αἱ τρεῖς θυγατέρες του, ἄδουσαι καὶ πικίλλουσαι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἶφνης πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ἠκούσθησαν φωναὶ ὀπωτοῦν θορυβῶδεις, ὡς ἀνθρώπων σιλοικωμάτων, καὶ διὰ μίαν ἢ Ἀγραυλὸς καὶ ἡ Ἑρση ἀνεπήδησαν ἐρυθριῶσαι σφοδρῶς.

— Ὅχι! δὲν εἶναι ἐκεῖνος, εἶπον καὶ αἱ δύο συγχρόνως, ἰδοῦσαι ὅτι αἱ προτερχόμενοι καὶ οὕτω μεγαλοφώνως ὁμιλοῦντες ἦσαν εἰς ἀνὴρ εὐρωστός καὶ ἀθλητικὸς, μακρὸν πώγων καὶ κυματοῦταν ἔχων τὴν κόμην, καὶ μία γυνὴ εὐτυχημὸς καὶ μεγαλοπρεπής.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἐδικός μου εἶναι, ἔλεγεν ὁ ἀνὴρ μετὰ ζωηρότητος.

— Παντάπασι, ἀπατᾶται, διότι εἶναι ἐδικός μου, ἀπεκρίνετο ἡ γυνὴ μεθ' ὑποδοφίας.

— Οὐδεὶς ἀνόμη μαὶ εἶπεν ὅτι ἀπατῶμαι, εἶπεν ὁ ἀνὴρ ὀργιζόμενος.

— Ἀντὶ νὰ παροξυνώμεθα, ἀπεκρίθη μετριοπαθῶς ἡ γυνὴ, ἰδοὺ ἐδῶ πρόχειρος δικαστὴς, ὃς τῷ ἐχθέσωμεν τὴν ἔριν μας.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Κέκροψ.

— Ὁ τόπος αὗτος, ἀπεκρίθη ὁ ἀνὴρ, δι' ὀχυρίζομαι ὅτι εἶναι ἐδικόν μου κτῆμα, καὶ ἔχω ἀπείρους αὐτοῦ ἀποδείξεις.

— Καὶ κηρύττω ἐξ ἐναντίας, ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ, ὅτι εἶναι ἐδικός μου, καὶ οὐδεὶς ποτὲ μοὶ τὸν ἀμφισβήτησε. Θέλωμεν νὰ κρίνης μεταξὺ ἡμῶν.

— Καὶ ἔκρινα ἤδη, ἀπεκρίθη ὁ Κέκροψ. Ὁ τόπος οὗτος δὲν εἶναι οὔτε τοῦ ἐνός οὔτε τοῦ ἄλλου, ἀλλ'

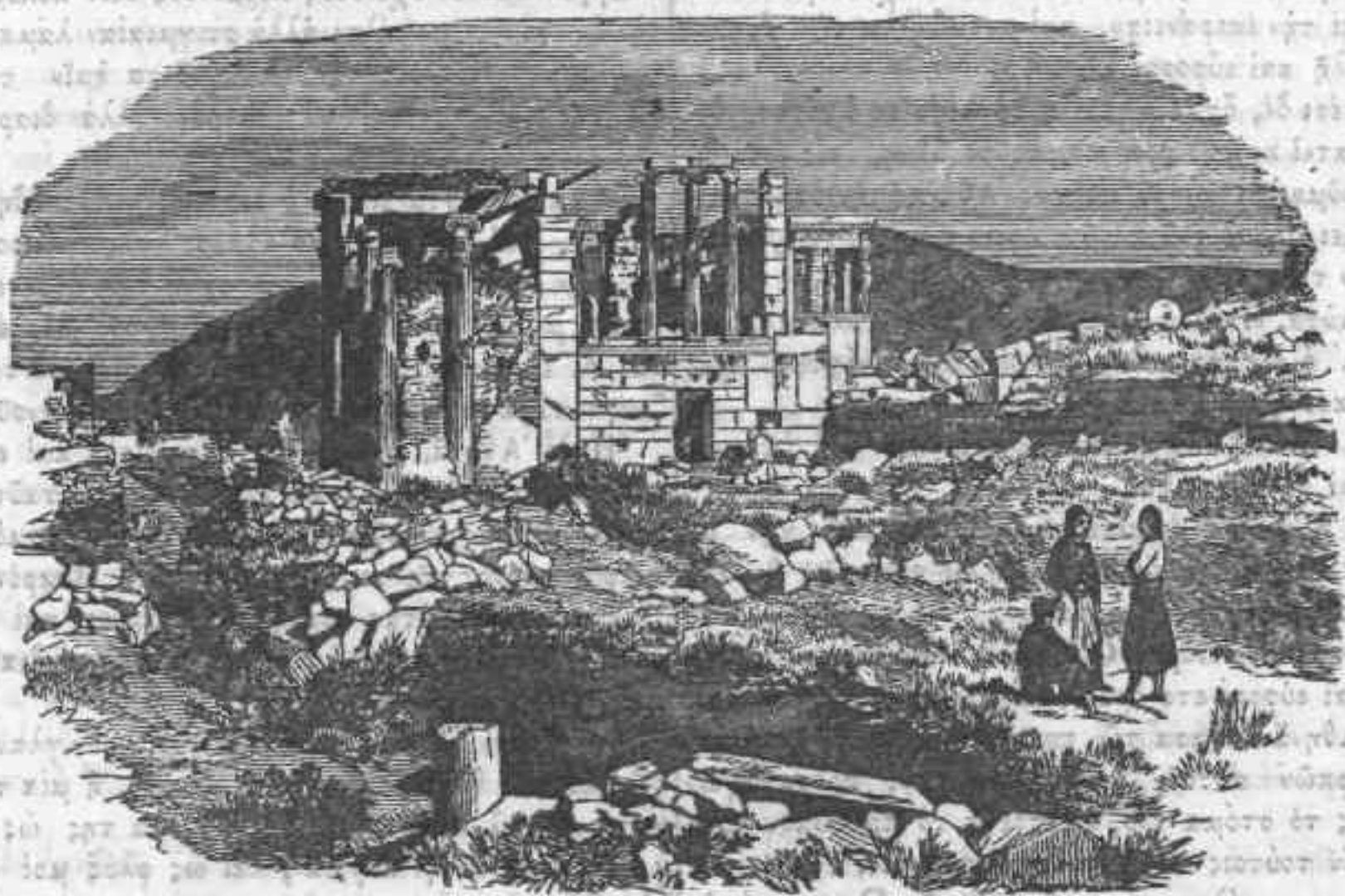
καλεῖται ἐν ὄσῳ σύγκειται ἀπὸ τινος εὐτελεῖς καλύβας ἐρριμμένας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τραχείας τινὸς σκοπέλου. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀθηναί θέλει φθάσει ἡ δόξα της μέχρι τῶν ἀστέρων, καὶ θέλει ἀναδειχθῇ εἰς εὐπρέπειαν λαμπροτέρα πάσης χώρας τῆς γῆς.

— Εἰς τὰ ὑγρά νῶτά μου τῇ φέρῳ θησαυροὺς ἀπὸ περάτων τῆς γῆς, εἶπεν ὁ Ποσειδῶν, καὶ τῇ παρασκευάζω τὰς ὁδοὺς τῆς δόξης καὶ τῆς ἰσχύος της.

— Εγὼ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀθηναί, τῇ δίδω τὴν ἀνδρίαν εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὴν σύνεσιν εἰς τὰς βουλάς, ἥτις σώζει καὶ μεγαλύνει τὰς πόλεις.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὀργιζόμενος ὁ Ποσειδῶν, τὴν χώραν ἣν καυχᾶσαι ὅτι προστατεύεις, ἀφήνεις ἔρματος εἰς τὰς ληστρικὰς εἰσβολὰς τῶν Ἀόνων ἐκ Βοιωτίας.

— Δὲν τὴν δ' ἄπτουσιν, ἀπεκρίθη πικρῶς ἡ Ἀθη-

ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ.

εἶναι ἐδικός μου, διότι εἶμαι Κέκροψ ὁ βασιλεὺς του.

— Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ.

— Πῶς δὲν ἐμποδίζει; εἶπεν ὁ Κέκροψ.

— Δὲν ἐμποδίζει, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ποσειδῶν.

— Καὶ ἐγὼ ἡ Ἀθηναί, ἐπρόσθεσεν ἡ γυνὴ.

— Ἀ! τότε ἀλλάζει, ἀπεκρίθη ὁ Κέκροψ, καὶ τότε τὸ μόνον ὃ δύναμαι νὰ εἰπῶ, εἶναι ὅτι ἡ γῆ αὕτη εἶναι ἐδική σας καὶ ὄχι ἐδική μου. Ἀλλὰ τίνος ἐκ τῶν δύο, πῶς θέλετε νὰ τὸ κρίνω ἐγὼ ὁ θνητός;

— Ἐγὼ τὴν ζωννύω εἰς τὰς ἀγχαλάς μου καὶ, ἂν θέλω νὰ τὰς σφίγξω, τὴν καταστρέφω, εἶπεν ὁ Ποσειδῶν.

— Ἐγὼ προστατεύω καὶ σώζω τοὺς κατοίκους της, καὶ ἡ πόλις αὕτη εἶν' ἐδική μου ἐπώνυμος, εἶπεν ἡ Ἀθηναί.

— Δηλαδή ἐδική μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κέκροψ.

— Ἐδική σου σήμερον, ὑπέλαβεν ἡ θεὰ, ἀναγνοῦσα εἰς τὸν μυχὸν τοῦ νοός του. Κεκροπία

νᾶ, ὅσον οἱ βάρβαροι τῆς Καρίας, οὗς ἀποθέτεις εἰς τοὺς λειμένας της.

— Βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Κέκροψ, ἀφ' οὗ ἔξεσεν ὀλίγον τὸν ἀντίχειρα μὲ τὸν λειχανόν του, βλέπω ὅτι αἱ ὑποχρέσεις σας, μεγάλαι, ὑπερβολικαὶ ἐκατέρωθεν, ἰσοζυγοῦσι περίπου. Ἐπίσης ἐξισοῦνται καὶ ὅσα κακὰ ἐπιφέρετε ἢ ἐπιτρέπετε εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ἐπὶ τῶν παρόντων κακῶν δὲν δύναμαι νὰ στηρίξω τὴν πρόκρισίν μου· ἐπὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν πῶς νὰ ἐπιφέρω κρίσιν ἐγὼ ὁ ἐφήμερος, ἐγὼ ὁ μὴ ἔχων τὴν προφητικὴν χάριν τοῦ μέλλοντος; Εἶμαι ἀπλοῦς ἄνθρωπος καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀξίος εὐγνωμοσύνης λογίζεται ὄχι ὁ πολλὰ ὑποσχομενος ἀλλ' ὁ ἀληθῶς εὐεργετῶν. Ἀν τοῦτο ἰσχύη καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον, πραξατέ τι ἐμπρὸς μου ὑπὲρ τούτου τοῦ τόπου, καὶ εἰς τὴν μεγαλητέραν εὐποιάν δοθήσεται τὸ μεγαλῆτερον γέρας.

Ἀμφότεροι οἱ θεοὶ ἐνευσαν τότε ὡς νᾶ ἔλεγον,

— Μὰ τὸν Δία, δι' ἄνθρωπον ἀνόητα δὲν ὁμιλεῖ.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ποσειδῶν καὶ ἰδοῦ!

Καὶ μὲ τὴν τρίαينάν του ἐπληξε τὸν ξηρὸν βράχον· ὁ δὲ βράχος ἐτείσθη σφιδραῶς, καὶ ἐσχίσθη δίχα, καὶ ἡ τρίαينا ἐδυβίσθη μέχρι τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς, καὶ ἤνοιξε φρέαρ πλησθὲν ὕδατος, ὅπερ ἔδωκε μὲ τὴν μεγάλην φωνὴν τῆς θαλάσσης.

— Ἰδοῦ! ἐπανελάθει ὁ Ποσειδῶν, δίδω τὸ ὕδωρ εἰς τὴν αὐχμηρὰν Ἀττικὴν, δίδω τὴν θάλατταν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πατρώδους ἀκτῆς. Ἡ πυρὰ τοῦ ἡλίου ἤθελεν ἀποξηρᾶναι πᾶσαν τὴν ζωτικὴν τῆς ἰκμάδα, ἤθελεν ἀπορροᾶναι τὰ σπένια νάματα τῶν ῥυάκων τῆς ἀπομαρᾶναι ῥιζήδων τὰ φυτὰ τῆς καὶ μεταβάλλει τὴν γῆν τῆς εἰς φλέγουσαν κόνιν. Τὸ φρέαρ τοῦτο τὴν ἔσωσε! Τεχνητὸς ῥυαξ θέλει ἀναούρεσθαι ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ θέλει διαχέει δρόσον καὶ ζωὴν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ μεταβάλλει τὴν ἔρημον εἰς εὐθαλῆ καὶ εὐφορον κῆπον.

Προσέτι δὲ, ὅταν μαστίζῃ τὸ Αἰγαῖον ὁ νότος, θέλει κυματεῖ καὶ τὸ φρεᾶτιον τοῦτο ὕδωρ, εἰς ἐνδειξιν ὅτι δωροῦμαι δι' αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν θάλατταν, ἥτις θέλει εἶσθαι τοῦ πλούτου των ἡ πηγὴ, τῶν θριάμβων των τὸ πεδῖον.

— Αὐτὰ, εἶπεν ὁ Κέκροψ, δὲν εἶναι εὐκαταρρόνητα· ἀλλ' ὁ δικαστὴς διὰ νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως πρέπει ν' ἀκούσῃ τὰ μέρη ἀμφοτέρω.

Αὕτη ἦτον πλαγία πρόσκλησις εἰς τὴν Ἀθηναῖαν ὅπως καὶ αὐτὴ ὁμιλήσῃ.

Τότε ἡ Ἀθηναῖα ἐκτύπησε καὶ αὐτὴ τὴν γῆν μὲ τὸν πόδα τῆς, καὶ ἀμέσως ἀνεφύη ὡς πηχυαῖος θαλλὸς ἐλαίας, ὅστις ταχέως βλαστάνων, ὑψήσεν εἰς εὐθαλὲς καὶ πολύκαρπον δένδρον. Ὁ Κέκροψ ἐτέρπετο ἐπὶ τῇ θέᾳ του, καὶ εὐφραίνεται ὁρσιζόμενος ὑπὸ τὴν σκιάν του. Ἡ δὲ Ἀθηναῖα κόψασα τῷ προσέφερεν ἕνα τῶν πρασίμων καρπῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Κέκροψ, προσπαγῶν αὐτὸν εἰς τὸ στόμα του, διέστρεψε τὸ πρόσωπον σιωπῶν. Ἐν τούτοις οἱ καρποὶ ὠριμάσαντες, ἀπὸ πρασίμων ἐγίναν μέλανες, καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἔδοσε καὶ ἐκ δευτέρου καρπὸν καὶ εἰς τὸν Κέκροπα, ὅστις ἀπαγευσάμενος, τὸν εὖρεν ἡδὺν εἰς βρώσιν, καὶ ἡ πλαττιγὲς τῆς κρίσεώς του, ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, πρὸς δ' εἶχεν ἐντελὲς κλίνει, ἤρχισεν ἤδη ἀδιωράτως νὰ τρέπηται κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν.

— Ἄν τὸ ὕδωρ γονιμοποιῇ τὴν γῆν, εἶπεν ἡ Ἀθηναῖα, ἰδοῦ τῆς γονιμότητος αὐτῆς τὸ ἄριστον προϊόν. Αὐτὸ ἐνδύον καὶ πεδιάδας καὶ ὄρη, θέλει μεταβάλλει τὴν ἔρημον τῆς Ἀττικῆς εἰς χαριέστατον κῆπον. Αὐτοῦ ὁ καρπὸς ἔσται τῶν κατοίκων αὐτῆς τροφὴ προσφιλέα. Ὁ δ' ὁπὸς αὐτοῦ οὐ μόνον ἔσται τῶν τεχνῶν βοηθός, ἀλλ' ἀρχαεὶς ἐγκλείων τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, δωρήσεται ἐπὶ γῆς τὸ οὐράνιον φῶς, καὶ παραπεναί ἐν τῇ νυκτὶ τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν τῷ δένδρῳ τούτῳ δωροῦμαι ὑμῖν τὸ ὑπέρτατον τῶν ἀγαθῶν, τὴν εἰρήνην, τῆς φρονήσεως θυγατέρα. Αὕτη εἶναι τῶν ἀνθρώπων ἡ μεγαλουργὸς εὐεργέτις, αὕτη ἡ πλουτοδότις θεὰ, αὕτη ἡ τῶν ἐθνῶν ἐμπεδοῦσα τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν εὐημερίαν ῥιζοῦσα. Οἱ ἀνδρικοὶ ἀγῶνες, ὁ

πόλεμος καὶ αἱ νίκαι, αἱ οὐχ ἦττον τῆς ἐλαίας μου θέλει ἀμείβει θαλλός, τότε συμβάλλονται εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν εὐτυχίαν, ὅταν μόνον προπαρασκευάζωσι τὴν εἰρήνην. Ἀλλῶς φυτεύουσι χωρὶς νὰ θερίζωσι, καταστρέφουσι χωρὶς νὰ οἰκοδομῶσιν. Εὐτυχὴς ὁ λαὸς ὁ ἀτπατάμενος τὴν εἰρήνην, καὶ νικῶν οὐχὶ ἵνα νικήτῃ, ἀλλ' ἵνα διατηρήτῃ τὸν θησαυρὸν αὐτῆς. Πᾶτα ἡμέρα αὐτοῦ, ἡμέρα εὐδαιμονίας, πᾶν βῆμα αὐτοῦ τὸν προάγει εἰς εὐπορίαν, πᾶς βῶλος αὐτοῦ μεταβάλλεται εἰς χρυσόν.

Ὁ Κέκροψ τότε ἀπεκρίθη·

— Ἀμρότερα τὰ δῶρα ὑμῶν εἰσι θεῖα καὶ ἀνεκτίμητα. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐμὴν ἀσθενῆ ἀνθρωπίνην κρίσιν ἀνετέθη ἡ δεινὴ ἀρετὴς μεταξὺ τῶν δύο, ἐπικαλοῦμαι μὲν ἀμφοτέρους ἱεῖους εἰς τὴν χωρὴν ταύτην, ἀλλὰ τὴν κυριότητα αὐτῆς ἀνατίθηναι εἰς τὸν ἐπαγγελλόμενον ὅχι τοὺς κεραυνοὺς τῶν πολέμων καὶ τὴν ἐκ τούτων μεγάλην ἀλλὰ στιγμιαίαν λαμπρότητα· τὴν παραχωρῶ εἰς τὸν χορηγοῦντα ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης καὶ τὸ ἥμερον ἀλλὰ διαρκές αὐτῆς φῶς.

Ἀμα δὲ ταῦτα εἶπεν, ὁ Ποσειδῶν ἀνεπήδησε θυμωθεὶς, καὶ ἐπάταξε τὸ ἔδαφος τῆς Ἀκροπόλεως μὲ τὴν τρίαينάν του, ἥς τὰ ἵχνη τῶν ὁδόντων φαίνονται μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ βράχου. Μετὰ ταῦτα δ' ἐβυθίσθη βιαίως εἰς τὸ Αἰγαῖον, οὗ τὰ ἀρρίζοντα κύματα ἀνεπήδησαν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ δὲ Ἀθηναῖα, ἡρέμα διὰ τῆς χειρὸς καὶ εὐμενῶς νεύματα πρὸς τὸν Κέκροπα, ἀπέβλεψε μετὰ ταῦτα πρὸς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, καὶ αἰφνιδίως τις σοχασμὸς ἐφάνη ἀναρρεῖς ἐντὸς τῆς σοφῆς κεφαλῆς τῆς. Μακρὸν δὲ καὶ σκεπτικὸν ἐπ' αὐτὰς προσήλωσε βλέμμα, καὶ ἔπειτα ἀπέπτη εἰς τοὺς ἀέρας, φῶς καὶ ἀρώματα διαχύτῃ εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν.

— Πότον γλυκεῖς καὶ ἡγεμονικοὶ οἱ γλαυκοὶ δερβαλμοὶ τῆς θεᾶς, εἶπεν ἡ Πάνδροτος, ἡ μίξ τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος. Τὸ βλέμμα τῆς ὡς βέλος μοὶ διεπέρασε τὴν καρδίαν, καὶ ὡς φλόξ μοὶ ἀνῆπτε τὸ αἷμα.

— Πότοι δὲν ὁμοιάζει τὴν ὠραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ θεᾶν τὸ δύσμορρον αὐτὸ ἑσπέρνόν της, εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἔρση, δεικνύουσα τὸ ξύλινον ἄγαλμα εἰς οὗ τὸ αὐτοσχέδιον δάθρον ἐκάθητο.

— Δὲν ἡξιώρω, εἶπεν ἡ τρίτη ἀδελφὴ Ἀγραιλος, ἀνέξιστ' ἢ νὰ κοπιᾶζωμεν κεντῶται δι' αὐτὸ πέπλον. Ἐγὼ δὲν κεντῶ πλέον· προτιμῶ νὰ κρεμάσω στέμματα εἰς τὸ δῶρον τοῦ Ἀρεως.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ Ἔρση, νὰ καλλιεργήσω τὰς μυρτίνας, ὥς ἐφύτευσα περὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ.

— Ἀρετα, πιστεύσατέ μοι, τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἄρην, εἶπεν ἡ Πάνδροτος. Μὴ ἀπέβαιαν πρὸς τὸ ἱερὸν ἄγαλμα. Ὁ πατήρ μας εἶπεν, ὅτι τοιοῦτον ὁποῖον εἶναι, ἔπαυεν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν.

— Ἀληθῶς ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἔπαυε, πατέρ; ἡρώτησαν αἱ δύο κόραι.

— Ὅταν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν εὐρίσκωμεν τὴν κατὰ γωγὴν του, ἀπεκρίθη ὁ Κέκροψ, ὑπεκρέυγων τὴν

ἑρώτησιν, πρέπει νὰ τὸ πιστεύωμεν ὡς πεμφθέν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ Διίπετές νὰ τὸ ὀνομάζωμεν.

Καὶ ἀπῆλθεν ὁπως, καλέσας οἰκοδόμους, περιτείχισεν εἰς τὸν αὐτὸν περίβολον τὰ ἱερὰ καὶ ὁρᾶτα τῆς ἡμέρας ἐκείνης μνημόσυνα, παρὰ τὰ ἔθνη τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, τὴν θαλάσσαν ἢ τὸ φρέαρ τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ τοῦ ἔγχους τῆς τριαίνης αὐτοῦ, καὶ τὴν ἑλαίαν τῆς Ἀθηνᾶς.

— Μὴ παραμελεῖτε, ἀδελφαί, τὴν εὐσεβῆ ἡμῶν ἐργασίαν, ἐπανελάβετε παραινούτα ἡ Πάνδροςος. Τὰ Ἀθήνατα μετ' ὀλίγον θέλουσιν ἐπιστῆ· πρέπει ὁ Πέπλος νὰ ᾔηται ἑτοιμος.

Ἄλλ' ἐνῶ αἱ δύο κόραι ἤρχοντο νὰ καθήκωσι παρὰ τὴν ἀδελφὴν τῶν, αἴφνης ἐστήσαν ἀμφότεραι, ἐφάνησαν ἀκρωμέναι, καὶ ἐπειτα ὡς δύο νέαι ἑλαφοὶ ὤρμησαν ὁμοῦ τρέχουσαι πρὸς τὴν πύλην τῆς Ἀκροπόλεως, δι' ἧς εἰσῆρχοντο δύο νέοι ἐξόχου ὠραιότητος, ὁ μὲν ῥωμαλέος καὶ ἀνδρικός, τὴν ὄψιν ἔχων καταπληκτικὴν, τὸ βλέμμα εὐγενὲς καὶ σπινθηροδόλον, καὶ τὸ εὐάδισμα στιβαρὸν, ὁ δὲ, νεανικὸς, τρυφερός καὶ κοῦφος, ὥστε ἐφαίνετο πετῶν ὅταν ἐπεριπάτει. Ὁ πρῶτος ἦσαν ὁ Ἀρῆς, ὁ δεῦτερος ὁ Ἑρμῆς.

Τὴν δ' ἐπαύριον ὁ Κέρκροφ εἶχεν ἤδη περατώσει τὸν περίβολόν του, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἂν ἡ Πάνδροςος ἐβλεπεν ἐμπρὸς τῆς μόνον τὸ ἔργον τῆς, αἱ ἄλλαι δύο, μεταξὺ ἐργαζόμεναι, ἐβλεπον τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀρῆν.

— Δὲν μοὶ λέγετέ, ἀδελφαί, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Πάνδροςος, καθήμεναι μετ' αὐτῶν καὶ κεντῶσα εἰς τὴν σκιάν τῆς ἱερᾶς ἑλαίας, ποίαν εὐχαρίστησιν εὐρίσκετε εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν δύο ἐκείνων ξένων, ὥστε δι' αὐτοὺς ν' ἀμελήτε τὴν ἱερὰν ἐργασίαν σας; Ποῦ ὑπάγετε μετ' αὐτῶν, τί λέγετέ καὶ τί κάμνετε, ὅταν ἔρχονται; Ἐχω πολλὴν περιέργειαν νὰ τὸ μάθω.

— ὦ! ἀδελφῆ, εἶναι κάκιστον πρᾶγμα ἡ περιέργεια, εἶπεν ἡ Ἑρση, καὶ σὲ συμβουλεύω πολὺ νὰ τὴν ἀπομάθῃς.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, εἶπεν ἡ Ἀγρᾶυλος, πῶς εὐρίσκονται περίεργοι ἄνθρωποι! Ἴναι δι' ἐμέ αὐτὴν νεξήγητον πάθος. Τί τοῖς μέλλει διὰ τῶν ἄλλων τὰ μυστικά; Διατί δὲν περιορίζονται εἰς τὰ ἑδικά των;

— Ὅταν δὲν θέλετε, ἀδελφαί, νὰ μ' εἰπῇτε ὅ, τι σᾶς ἐρώτῶ, εἶπεν ἡ Πάνδροςος μετὰ πολλὴν ἀφέλειαν, ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπιμένω. Ὁμολογῶ ὁμοῦς ὅτι εἶμαι περίεργος.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐλέγοντο, ἀνέλαμψεν αἴφνης ὁ οὐρανός, καὶ αὖρα μυροδόλος περιεχύθη περὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐκ φωτεινῆς δὲ νεφέλης ἐπεφάνη εἰς τὰς τρεμοῦσας κόρας ἡ Ἀθηνᾶ, γινώριμος ἐκ τῶν αἰθρίων γλαυκῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἐκ τοῦ ἔγχους καὶ τῆς ἀσπίδος τῆς, καὶ ἐκ τοῦ ποδήρου χιτῶνός τῆς ἐφ' οὗ ἡ παισίως ἐμόρφαζεν ἡ τερατώδης κεφαλὴ τῆς Γοργώνας. Στάσα δὲ ἐμπρὸς τῶν νεανίδων,

— Σᾶς εἶδα χθὲς εὐσεβεῖς καὶ ἐπιμελεῖς, εἶπε, σᾶς φέρω ἐν δείγμα τῆς ἐμπιστοσύνης μου.

Λαβοῦσα δὲ μικρὸν κιβώτιον ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς,

— Σᾶς παραδίδω, ἐπρόσθεσε, τὴν παρακαταθήκην αὐτοῦ. Φύλαξατέ το ἐπιμελῶς, καὶ προσέξατε μὴ τύχῃ καὶ ἀνοιχθῇ.

Εἶπε, καὶ εἰκοῦσα ἀπέπτη.

Αἰδὲ κόραι ἔμειναν ἀκίνητοι, ἄφωνοι καὶ σχεδὸν ἄπνοες.

Ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ συνέρχωνται.

— Ἡ Ἀθηνᾶ! εἶπεν ἡ Πάνδροςος.

— Ἡ Ἀθηνᾶ! ἡ Ἀθηνᾶ! ἐπανελάβον αἱ ἄλλαι δύο.

Ἐπειτα δὲ τὰ βλέμματα καὶ τῶν τριῶν ἐστράφησαν πρὸς τὸ κιβώτιον.

— Ἀλλὰ τὸ κιβώτιον τοῦτο! εἶπεν ἡ Ἀγρᾶυλος.

Τί ἄρα νὰ εἴναι; τί περιλαμβάνει;

— Τί παράδοξον μυστήριον! εἶπεν ἡ Ἑρση.

— Ἱερὰ παρακαταθήκη, εἶπεν ἡ Πάνδροςος ἡ θεὰ μᾶς τὴν ἐνεπιστεύθη, πρέπει νὰ τὴν φυλάξωμεν μετὰ φόβου καὶ μετὰ πίστεως.

— ὦ! ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβεν ἡ Ἑρση. Ἀλλὰ τί ἄρα γε περιέχει;

— Ἴσως ἀγνώστον τινα θησαυρὸν, εἶπεν ἡ Ἀγρᾶυλος μετὰ ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς· ἴσως πολυτίμους λίθους ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου τὰς κορυφὰς ἢ τὰς φάραγγας.

— Ἴσως νέκταρ ἢ ἀμβροσίαν, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἑρση.

Ἴσως τι οὐράνιον προῖον ἀγνωστον εἰς τὴν γῆν.

— Ἡ φάρμακόν τι δίδον τὴν ἀθανασίαν, εἶπεν ἡ Ἑρση. ὦ! ἂν μόνον ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἰδῶμεν!

— Ἀπαγε! εἶπεν ἡ Πάνδροςος. Ἡ Ἀθηνᾶ ἀπηγόρευσε νὰ μὴν ἀνοιχθῇ τὸ κιβώτιον.

— Ἀπαγε! ἀναμφιβόλως! ἀπεκρίθη ἡ Ἑρση. Βεβαίως, ἡ Ἀθηνᾶ εἶπε νὰ μὴν ἀνοιχθῇ· ἀλλὰ ἤθελον τόσον νὰ ἡξεύρω τί περιέχει!

— ὦ! μίαν μόνον γωνίαν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ διεγείρωμεν, εἶπεν ἡ Ἀγρᾶυλος.

— Φυλαχθῇτε, ἀδελφαί, φυλαχθῇτε, εἶπεν ἡ Πάνδροςος. Ἐνθυμηθῇτε τῆς θεᾶς τὸν λόγον.

— Τῆς θεᾶς τὸν λόγον, τὸν ἐνθυμούμεθα, τίς τὸν λητμονεῖ; ὑπέλαβεν ἡ Ἑρση. Ἀλλ' ἐν μόνον βλέμμα δύναται τόσον νὰ βλάψῃ;

— Ἀφῆτε τοῦτο, εἶπεν ἡ Πάνδροςος· νικήσατε τὴν περιέργειάν σας· αἰδεσθῇτε τὴν θεάν· φοβήθητε τὴν ὀργὴν τῆς.

Αἱ κόραι ὑπήκουσαν, καὶ ἤρχισαν νὰ κεντῶσι σιωπηλῶς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα λεπτά

— Ἀγρᾶυλε! εἶπεν ἡ Ἑρση.

— Ἑρση, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Μόνον ἐν βλέμμα! εἶπεν ἐκείνη.

— Ἐν μόνον βλέμμα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγρᾶυλος, τί θὰ βλάψῃ; Ἰδὲ, τὸ πόμα ὑποχωρεῖ. Ὀλίγον ἂν τὸ ὠθήσω ἀνοίγει.

— Ὀλίγον μόνον, εἶπεν ἡ Ἑρση, καὶ τὸ κλείομεν πάλιν ἀμέσως.

— Πρὸς Ἀθηνᾶς, σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφαί· σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὴ πράξητε τοῦτο, ἀνέκραξεν ἡ Πάνδροςος.

— Ἀλλ' ἀμέσως θὰ τὸ κλείσωμεν πάλιν, ἐπανελάβεν ἡ Ἀγρᾶυλος, κρατοῦσα ἤδη εἰς τὰς χεῖρας τὸ πόμα. Ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι ἤδη εἰς τὴν ἐστίασιν τοῦ πατρὸς τῆς· οὔτε θὰ ὑποπτεύῃ ὅτι τὸ ἐγγίσσαμεν. Νὰ τὸ ἀνοίξω;

— Μὴ, μὴ! εἶπεν ἡ Πάνδροςος.

— Ἀνοίξε, ἀνοίξε, εἶπεν ἡ Ἑρση.

— Τὸ ἀνοίγω λοιπὸν, εἶπεν ἡ Πάνδροςος.

— ὦ! ἐγὼ φεύγω, καὶ ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν,

ἀνέκραξεν ἡ Πάνδροτος ἐγερθεῖσα καὶ δραμαίως μακρυνομένη.

— Ἀνοιξε, ἀνοιξε, ἐπανελάβεν ἡ Ἔρση ἐν μόνον βλέμμα, καὶ ἀμέσως τὸ κλείεις.

Καὶ ἡ Ἀγρραυλος μὲ ταχεῖαν τῆς χειρὸς κίνησιν, ἠνέωξε τὸ πόμα.

— Ἀ! ἀνεφώνησαν καὶ αἱ δύο συγχρόνως, καὶ κατέρριψαν πάλιν τὸ πόμα, μείνασαι ὡς ἀπολελιθώμεναι, διότι εἰς τὸ κιβώτιον ἀντὶ πολυτίμων κόσμων καὶ θησαυρῶν, εἶδον κείμενον βρέφος.

Ἐνῶ δὲ αὐταὶ ἀνεφώνουν ἐκπληττόμεναι, κορώνη ἠγέρθη ἐκ τῶν κλαδῶν τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, καὶ ὀξεῖαν κραυγὴν ἀφήτασα, διέτχιτε πρὸς βορρᾶν τὸν ἀέρα.

— Εἶδες, ἠρώτησεν ἡ Ἀγρραυλος, δειλῶς ἀναβλέβλιστα πρὸς τὴν Ἔρσην.

— Εἶδα, εἶπεν αὐτῇ. Ἡ Ἀθηνᾶ! Λοιπὸν ὅλαι αἱ καυχῆσεις, καὶ ὅλη ἡ αὐστηρότης. . . ;

— Προσποίησις! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀγρραυλος μὲ φωνήν, ἥτις μόλις ἠκούετο.

— Καὶ ἡμεῖς ἐμπρὸς τῆς ἐτρέμαμεν! εἶπε μετὰ τόλμης ἡ Ἔρση. Δὲν ἔχομεν νὰ τὴν φοβώμεθα. Καὶ αὐτὴ ἀσθενῆς ὡς ἡμεῖς.

— Εἶδες τί ἄσχημον βρέφος! εἶπεν ἡ Ἀγρραυλος.

— Ναί! καὶ παρετήρησας τοὺς πόδας του; ἀπεκρίθη ἡ Ἔρση. Δὲν ἤξεύρω πῶς μ' ἐφάνησαν στρεβλοὶ καὶ ραιβοί. Ὅρεις μᾶλλον ἢ πόδες παιδίου ὠμοῖαζον.

— ὦ! τῷ ὄντι, ἄρες νὰ ἰδῶ!

Καὶ ἠνέωξαν πάλιν τὸ κιβώτιον, καὶ ἡ μορφή τοῦ παιδίου, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἡ διαγωγή, ἦσαν ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἀνεξάντλητον θέμα τῆς φλυαρίας των.

Ἐν τούτοις δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' οὗ, παραδοῦσα αὐταῖς τὸ κιβώτιον, ἐπέβη εἰς τὸ νέφος τῆς πάλιν, ἀπ' αὐτοῦ ἐπέβλεψεν ἀνωθεν ἐπὶ τὴν μέλλουσαν πόλιν τῆς μετὰ σοφῆς καὶ μερίμνης, καὶ εἶδεν αὐτὴν καταλλήλως τεθειμένην διὰ τὸ προωρισμένον αὐτῆς μεγαλεῖον, καὶ τὸ φρούριον τῆς Ἀκροπόλεως ὡς βασιλικὸν στέμμα ἐπισέφον αὐτὴν καὶ πρὸς ἀνατολὰς μὲν τὸν Ὑμηττὸν, πρὸς νότον δὲ τὸ Μουτεῖον, πρὸς δυσμὰς δὲ τὸν Ἄρειον Πάγον περιβάλλοντας αὐτὴν ὡς φυσικὰ ὀχυρώματα. Ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν τὴν εἶδεν ἄφρακτον μέχρι τοῦ ἀπέχοντος Βρυλησσού, καὶ ἐλυπήθη ὥρμησεν ἐπομένως πρὸς τὸ ὅρος ἐκεῖνο, ἔκοψεν ἕνα τέμαχον αὐτοῦ μετ' ἡς λόγχης τῆς τὴν αἰχμὴν, ὅπως τὸν θέσῃ προτείχισμα κατὰ τὴν ἀσθενὴ θέσιν, καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐπαλεν εἰς τὴν καλᾶμην τῆς, τὸν ἐφορτώθη εἰς τὸν ὄμον καὶ ἀπέπη πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἀλλὰ καὶ ὁδὸν τὴν ἀπῆντησεν ἡ λαῖλος κορώνη, ἥ τις εἶχεν ἀναπτῆ ἀπὸ τῆς ἐλαίας, καὶ τὴν προτείπεν ὡς ἐπιτα.

— Κρά κρά! Κυρά Ἀθηνᾶ, κυρά Ἀθηνᾶ!

— Τί θέλεις, κορώνη μου, καὶ μ' ἀναχαίτιζεις; ὑπάγω νὰ φράξω τὴν καλὴν μου πόλιν, νὰ ἔχη βράχους ὡς ἐπαλξεις, καὶ ὡς πυργώματα ὄρη.

— Κρά κρά, εἶπεν ἡ κορώνη. Ὁχυράνεις καὶ φράττεις, καὶ αἱ κόραι ἠνέωξαν τὸ κιβώτιον, καὶ ὁ ἥλιος εἶδε τὸ βρέφος καὶ ἐξεπλάγη.

— Κακὴ κορώνη, κακῶν ἄγγελε! μὴ ρθᾶσης νὰ πατήσης τὴν Ἀκρόπολιν ποτέ πλέον! τὸ κιβώτιον τὸ

κιβώτιον! ἀνέκραξεν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἠνέωξεν εὐρέως τοῦ ὀφθαλμοῦς, τὸ στόμα καὶ τὰς χεῖρας, λητμονοῦσα τὸ ἄχθος τῆς, ὅπερ πεσὼν ἔμεινε δι' αἰώνων κείμενον κατὰ γῆς, καὶ ὠνομάσθη Λυκαβητὸς ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ἀνθρώπων.

Καὶ ἡ μὲν κορώνη, τῆς θιᾶς τρομάζουσα τὴν ἀράν, ἔκτοτε οὐδέποτε πλέον ἐπέβη τῆς Ἀκροπόλεως (α), ἡ δὲ θεὰ ἔπτη εὐθὺ πρὸς αὐτὴν, καὶ, ὁράτως ἀλλ' ὁρῶσα, εἶδε τὰς δύο κόρας κυπτούσας ὑπὲρ τὴν λάρνακα, καὶ πολυπραγμανούσας περὶ τὸ βρέφος.

— Ἐπάρατοι σεῖς καὶ ἡ ἄπιστος περιέργειά σας! κακαὶ κακῶς ἀπόλοιθε! ἔκραξεν ἡ θεὰ, καὶ ἡ κραυγὴ τῆς ἀντήχησεν ὡς βροντὴ εἰς τοὺς φάραγγας τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ Βρυλησσού καὶ τοῦ Πάρνηθος, καὶ ἔνευσε φοβερὰ, καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ, καὶ ἐσείσθησαν τῶν δυστυχῶν νεανίδων αἱ φρένες καὶ αἱ καρδίαι.

— Ἔρση, Ἔρση! τί εἶναι τὸ βαθὺ τοῦτο σκότος; ἐφώνησεν ἀναπηδῶσα ἡ Ἀγρραυλος. Διατί ὡς φλεγόμενῃ πίσσα διαξέριε ὁ οὐρανός; διατί τὰ ὄρη παλαιούτιν ὡς μα νόμενα; διατί ἡ γῆ συστρέφεται στροβιλιζούσα;

— Ἀκουσον, ἀνέκραξεν ἡ Ἔρση, ἡ θάλασσα βοᾷ ὡς μὲ μύρια στόματα! ὁ οὐρανὸς ἠνέωχθη, καὶ προχέει ὕλακτοῦντας τοὺς καταρράκτας του, καὶ ὁ βορρᾶς συρίζει συναυλίαν μετὰ τοῦ νότου! Ἡ φύσις ὅλη μυκάται ὡς σφαγιαζομένη.

— ὦ! πῶς οἱ οὐρανοὶ ἠνέωχθησαν! εἶπεν ἡ Ἀγρραυλος. Ποῖον φῶς, χιλιοπλάσιον τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας διεχύθη ἐπὶ τῆς γῆς! Ἰδὲ, ἰδὲ τὰ χαρίεντα δάση, ἰδὲ, ἰδὲ τοὺς λιμῶνας. Ἰδὲ, ἰδὲ τὰ ἄνθη, τοὺς ῥύακας καὶ τοὺς λόφους! ὦ! πῶς! ἡ γῆ σπλίζε-ται! Φῶς ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν γαίνουσαν τῆς πληγῆς! Αἱ Ἐριννύες! Ἔρση! φρίκη! αἱ Ἐριννύες ἐξέρχονται! ὄχι! δὲν εἶναι αἱ Ἐριννύες! Εἶναι ὁ Ἄρης! ὁ ἀνδρεῖός μου Ἄρης! Πάλλει τὴν φοβεράν λόγχην του καὶ μὲ καλεῖ εἰς χορόν!

— ὦ! ποῖος ἤχος πλήττει τὴν ἀκοήν μου! ἔλεγε συγχρόνως ἡ Ἔρση. Ποία ἐπουράνιος μουσικὴ διαχέεται ἐπὶ τῆς γῆς! Ἀκουτε, ἀκουτε τὰς μυρίας κιθάρας, ἀκουτε, ἀκουτε τοὺς χιλιοστόμους αὐλοὺς, ἀκουτε τὰ χίλια μέλη συγχεόμενα εἰς ἓν μέλος. Ἀλλὰ πῶς! προχωροῦσιν αἱ Ἐριννύες τρίβουσιν τοὺς ὀδόντας καὶ ὕλακτοῦνται ὡς πειναλέαι λύκαιναι! Ὅχι! δὲν εἶναι αἱ Ἐριννύες, εἶναι ὁ καλὸς μου Ἑρμῆς, γλυτὰ μειδιών, τὴν τρίχορδον λύραν του κρούων, καὶ προσκαλὼν με εἰς τὸν χορόν.

Καὶ συγχρόνως ἀνέκρουσαν ἀμφότεραι ἄσμα ἀνέκφραστον καὶ ἀήκουστον, οὔτε ὀλοφυρμῶν, οὔτε ἀλαλαγμῶν, ἀλλ' ἀμφοτέρων μετέχον, καὶ ἐκπληττον τὴν ἡχώ τῶν πέριξ σπηλαίων. Κρατούμεναι δὲ καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἤρχισαν ἀλλόκοτον ὄρχησιν, συνισταμένην εἰς ἄσματα καὶ στροφὰς παραφόρους, ὧν ἐκάστη τὰ ἐπλησίαζεν εἰς τοῦ κρημνοῦ τὸ ἄφρακτον χεῖλος.

(α) Ἐν δὲ τῇ δηλαδὴ ἔρχεται ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἡ Ἀθηνᾶ. Διότι ἦν, ὡς ἐκτελούμενον τὸ κακὸν ὄργισμα, ἐξελέξατο οὐ μόνον τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ναὸν τῆς Παρθένου, ὡς τὸ θέατρον τῆς ἀσχημονεστέρως τοῦ ὀδυνημίας, καὶ μετ' οὐ πολὺ τοῦ Παρθενῶνος ὁ ὀπισθεστάτος ναὸς ἦν ἡ Ἡρακλείου, ὡς τοῦ Ἀδρυαίου οἱ ἀναδῶναι.

Ἐπιστᾶται δὲ εἰς αὐτὸ, ἐξέτεινάν ἀμφοτέραι μει-
διῶσαι τὰς χεῖρας, καὶ

— Ἐλθέ, ὦ φίλτατε Ἀρη, ἐλθέ, ὦ Ἐρμῆ, προφέ-
ρουσαι, ἐπήδησαν ἐμπρὸς, καὶ κατὰ τῶν βράχων ρι-
φθεῖται μετὰ μεγάλης κραυγῆς, κατεσυντρίβησαν.

Τοιαύτη ἦν ἡ πρώτη ποινὴ τῆς πρώτης γυναικείας
περιεργείας ἐν Ἀθήναις.

Τὴν λύπην τῆς Πανδρόσου διὰ τὴν καταστροφὴν
ταύτην ἀρίνομεν τὸν ἀναγνώστην νὰ συμπεράνῃ, καὶ
τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν τὴν ἤξεύρομεν. Πιθανὸν
δὲ φαίνεται ὅτι ἀπέδωκεν εἰς τὰς θανούσας αὐτῇ
ἀδελφὰς τὰ τελευταῖα καθήκοντα, ἐνταφιάσασα αὐ-
τὰς εἰς τὸ σπήλαιον παρ' ὃ ἐκρημνίσθησαν, ὡς ἐνετα-
φίασε καὶ τὸν πατέρα τῆς, ὅταν μετὰ ταῦτα ἀπέθανεν,
εἰς τὸ ἱερὸν ἔδαφος παρὰ τὴν ἐλαίαν τῆς Ἀθηνᾶς· τὸ
δὲ ἑρέρος, τῆς θεᾶς τὸν τρόφιμον, ὅτι ἀνέθρῃψε, καὶ ἐ-
κάλεσεν αὐτὸ Ἐρεχθεῖα ἢ Ἐρεχθόμιον.

Τὸ ἑρέρος τοῦτο ἠῤῥησεν ἐπὶ τῶν βασιλέων Κραναοῦ
καὶ Ἀμφικτύονος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένεε καὶ αὐτὸ βασι-
λεύς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον χωλὸς εἰς βαθμὸν ὥς ἤναγκάσθη,
ὅπως μετακινῆται, νὰ ἐρεύρῃ μηχανὴν, ἣν ἐκάλεσεν
ἄμαξαν, ἴσως διὰ τοῦτο, μὴ δυνάμενος νὰ μεταβαίνει
ὅσον ἤθελε συνεχῶς εἰς τὸν τόπον ὃν καθιέρωσε τῆς
προσάτιδος του ἡ νίκη, ὠκρόδμησεν ἐν αὐτῷ τούτῳ τὸν
οἶκόν του, τὸν μὲν ἕνα τοῖχον στηρίζων ἐπὶ τῶν βοά-
χων τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς δὲ τὸν ἄλλον περιλαβὼν
καὶ τὸ ἑρέρος, καὶ τὴν ἐλαίαν, καὶ τῆς τριαίνης τὰ
ἴχνη, καὶ τὸν τάφον τοῦ Κέκροπος, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς
τὸ Δῖπετές ἔδανον.

Ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν, ὅσον θεὸς καὶ ἂν εἴναι, ἤξεύρο-
μεν ὅτι εἶναι φύσει ὀργίλος. Ἄμα λοιπὸν ἠττηθεὶς,
ἐβυθίσθη, ὡς εἰπομεν, εἰς τὸν ὠκεανόν, πνέων τρικυμῖαν
καὶ θύελλαν, καὶ εὐτυχία ὅτι τότε ἀκόμη δὲν διέτρεχον
τὰς θαλάσσας στόλοι, ἄλλως θὰ κατεποντίζοντο αὐ-
τάνδρῳι. Ἀρ' οὐ δ' ἔμεινε χωνεύων τὸν θυμὸν του
τεσσαράκοντα περίπου στιγμᾶς, ὥς ἡμεῖς οἱ ὠκύμο-
ροι διομαζόμεν ἐτη, ἀνῆλθε διὰ σύρωνος εἰς τὸν
Ὀλυμπόν, καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Δία, ἐκδίκησιν
μελετῶν.

— Τί ἔχει ὁ ἀγαθὸς μου ἀδελφὸς καὶ πνευττικῶς
ὡς τὰς φύσας τοῦ Ἡραίου τοῦ εἰς τῆς Αἴτης τὰ ἐρ-
γοστάσια; ἠρώτησεν ὁ Ζεὺς.

— Εἰς αὐθάδης... εἶπεν ὁ Ποσειδῶν, ἀποκνι-
γόμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ του, — δὲν ἐξέτασα ἂν Αἰγύ-
πτιος ἢ ἂν Πελαργός... διότι φρίνεται τὴν φρίν δι-
πλοῦς... ὁ βασιλεὺς... ὁ οἰκιστὴς... ὁ δὲν ἤξεύρω τί
τοῦ βράχου ἐκείνου ὃν ὠνόμαζε Κέκροπιαν... ὁ Κέκροψ
τέλος...

— Αἶ! τί ὁ Κέκροψ; ἠρώτησεν ὁ Ζεὺς γελῶν
διὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν ἐξαψιν.

Ἀλλὰ τὸ εἶ ἦτον δύσκολον νὰ εἰπῇ ὁ Ποσειδῶν
διότι πῶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν Κέκροπα ὅτι, αἰρεθεὶς
δικαστῆς, ἀπεφάνισε κατὰ συνείδησιν, καὶ πῶς νὰ τὸ
παρστήσῃ ὡς ἐγκλήμα εἰς τὸν Δία, ὅτι ἀντὶ τοῦ
ἀδελφοῦ ἐδικάτωσε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἀνάγκη λοι-
πὸν ἀντὶ τῆς ἀφορμῆς νὰ εἴρεθῃ πρόφασις.

— Ἀλλ' ὁ Κέκροψ, εἶπεν ὁ παντοπόπτης Ζεὺς, πρὸ
πολλῶν στιγμῶν, ἢ ἐτῶν, ὡς λέγουν οἱ ἄνθρωποι,

ἀνήκει ἤδη εἰς τὸν ἀδελφὸν Πλούτωνα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ
βασιλεύει ἤδη ἐν Ἀθήναις ὁ θετὸς αὐτοῦ υἱὸς Ἐρεχθεύς.

Ἰδοὺ ἐτοίμη ἡ πρόφασις καὶ πρὸς τούτοις ἡ ἐκδί-
κησις κατὰ τοῦ Ἐρεχθεῖος περιελάμβανεν οὐ μόνον
τὸν δικαστὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντίζηλον, διότι ὁ Ἐρε-
χθεύς ἦτον θετὸς ἀμφοτέρων.

— Ναί, περὶ τούτου τοῦ Ἐρεχθεῖος ἤθελον νὰ
εἰπῶ, ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Ποσειδῶν. Ἠξεύρεις τί
ἐπραξεν; Ὁ αὐθάδης αὐτὸς ἐπολέμει τοὺς γείτονάς
του Ἐλευτινίους καὶ ἐπειδὴ ὁ υἱὸς μου Εὐμολπος
ἦλθεν ἐκ Θράκης εἰς βοήθειάν των, ἐτόλμησα καὶ μοί
τὸν ἐφόνευσε! Ἀκούεις, πάτερ ἀνδρῶν τε θεῶν
τε; Τὸν υἱόν μου! Ὁ Ἐρεχθεύς μοί ἐφόνευσε τὸν
υἱόν μου!

— Ἀτρέμας ἔχε, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ Ζεὺς με ἀμί-
μητον ἡρεμίαν. Δι' ἕνα τῶν θνητῶν τούτων σκολήκων
ὀργίζεται; Νὰ κινήσω μόνον τὸν βραχίονά μου κα-
ταστρέφω ὅλας τὰς γενεὰς αὐτῶν.

— Κίνησέ τον λοιπόν, εἶπεν ὁ φιλέλδικος Ποσειδῶν.

— Οὐ φροντίζεις, ἐνοσίχθων, ἀπεκρίθη ὁ Ζεὺς, καὶ
ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ὀπλοθήκην τῆς Αἴ-
της ἕνα κεραυνόν, καὶ γασμώμενος τὸν ἀρῆκε νὰ
πέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐρεχθεῖος.

— Ἰδοὺ φίλτατε, τῷ εἶπε. Ὑπαγε τώρα ν' ἀνα-
παυθῇς. Ἄν ὁ ζέφυρος σ' ἐστρωσε μαλακὴν τὴν κοί-
την σου, ἀπλώσει τὸν ἕνα βραχίονα εἰς τὴν Ἀτλαν-
τικὴν καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὴν Εἰρηναιάν, καὶ ρέγγει
τὸν ῥόχθον τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁ Ἐρεχθεύς ἔπαυεν ἐμβρόντητος, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
τὸν ἐνεταφίσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς οἰκίας του.

Ἀλλ' ἐκεῖ, ἐξ ἄλλης γωνίας τοῦ Ὀλύμπου ἠκού-
σθησαν μεγάλα φωναὶ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἰσώρμησεν ἐ-
ρωτώσα τίς ἐφόνευσε τὸν υἱόν της.

— Εὐφήμει, παρθένα, ἠθέλησε νὰ εἰπῇ ὁ Ζεὺς.
Ἀλλ' ἐκείνη εἰς ἀστεϊσμούς δὲν ἦτον ποσῶς διατεθει-
μένη, καὶ ὁ λόγος τοῦ κράνους τῆς ἐνευε φοβερός, ἐνῶ
ἀρ' ἐτέρου ὁ Ποσειδῶν ἠγριοῦτο. Λοιδωρίαι ἤρχισαν
ἐκατέρωθεν νὰ διαφεύγωσι τὰ θεῖα σώματα, καὶ ἡ Ἐρις
ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ, τρύζουσα τοὺς δδόντας, ὅτι ὁ
θρίαμβὸς τῆς ἠθολαν ἀνανεωθῇ ἐνώπιον τοῦ Διός. Τοῦ-
τον αὐτὸς τὸν κίνδυνον αἰσθανόμενος,

— Ὅ, τι ἐγένεν ἐγένεν, εἶπε τώρα εἰρήνην, παρα-
καλῶ. Ὁ ἀγαπητὸς σου Ἐρεχθεύς ἀπέθανε, φίλη
θύγατερ, ὥς τιμᾶται ὡς ἥρως, καὶ ὥς μένῃ ὁ οἶκός
σου ἰσαεὶ σεβόμενος, καὶ ἐδικός σου ναὸς, ὅπου μετὰ
σοῦ νὰ λατρεύηται καὶ ἡ πιστὴ σου Πάνδροτος ἢ ἡξεύ-
ρουσα νὰ μὴ πολυπραγμονῇ εἰς τὰ σκάνδαλα. Καὶ σὺ
ἀκόμη, ἀδελφέ—ἐπρόσθεσεν ἐπειτα βλέπων τοῦ Ποσει-
δῶνος τὴν ὀργὴν ἐτοίμην νὰ ἐκραγῇ,—ἔχε καὶ σὺ τὸ μέ-
ρος σου εἰς τὸν οἶκον τοῦτον. Ὅπου σὰς διήρесе θεῖα
ἀντιζηλία, ὥς σὰς ἐνώσῃ ἀνθρωπίνῃ λατρείᾳ. Ἄς
θύωσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θωμοῦ εἰς σέ καὶ
εἰς τὸν Ἐρεχθεῖα ἀναίμακτα θύματα, διότι ἱκανὸν
αἷμα μεταξὺ σας ἐχύθη.

Μετὰ τὴν ἐτυμηγορίαν λοιπὸν ταύτην, ἥτις ἐθαυ-
μάσθη εἰς τὸν Ὀλυμπόν, ὡς δείγμα ὑπερτάτης δικα-
στικῆς ἀγχινορίας, καὶ ἐπανεφέρεν εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν
ἀρμονίαν, οἱ Ἀθηναῖοι καθιέρωσαν τὸν οἶκον τοῦ Ἐ-

ρεχθείας ἢ τὸ Ἐρεχθεῖον εἰς Ναόν τῆς Πολιάδας Ἀθηνᾶς, καὶ διασκευάσαντες αὐτὸν ἀναλόγως, ἐτέλουν ἐν αὐτῷ τῆς θεᾶς τὴν λατρείαν.

Μετὰ τινὰς ἐκατονταετηρίδας, ἐπελθὼν ὁ Πέρσης κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀσεβῶς συλῆσας τοὺς ναοὺς αὐτῆς, ἐπυρπόλησε καὶ τὸ Ἐρεχθεῖον μετ' αὐτῆς τῆς ἐλαίας, πρὸς μεγίστην θλίψιν τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ αὐτῶν καὶ ἡ ἐκπληξίς, ὅταν μετὰ μίαν ἡμέραν ἀνελθόντες εἰς τὴν Ἀκρόπολιν κατὰ διαταγὴν τοῦ τυράννου, ὅπως θύσωσιν εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ, εὗρον εἰς τὴν ἱερὰν ἐλαίαν ποδῖα ἢ διποδῖα ὅλας θάλλων βλαστήσαντα ἐν μιᾷ νυκτί ἐπὶ τοῦ κεκαυμένου στελέχους! Μετὰ θαθείας εὐλαθείας ἐδέχθησαν ὅλοι τὸ θαῦμα, καὶ ἅμα διὰ τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἀνδραγαθημάτων ἔσωσαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευθερίαν, ἐμνήσθησαν τῆς προσταίδος αὐτῶν θεᾶς, καὶ οὐ μόνον τῇ ἀνήγειραν τὸν μεγαλοπρεπεῖ Παρθενῶνα, ἀλλ' ἀνωκοδόμησαν ἐν Ὀλυμπιάδι 92α καὶ 93η τὸ Ἐρεχθεῖον μετὰ λαμπρότητος καὶ εὐπρεπείας ἀπεριγράπτου, τὸν πολυτελεῖ εἰς αὐτὸ ἐφαρμόσαντες Ἰώνιον ῥυθμὸν, περιστήσαντες τρεῖς στοᾶς, ὧν τὴν μίαν ἀντικίονων στηρίζουσι παρθένοι γλυπταί, τὰ κομψὰ κιονόκρανα εἰς ἐπιχώλους ἑλικας κάμπαντες, τὰς βάσεις διὰ κομψῶν πλοκάμων περικοσμήσαντες, τὸν λίθον εἰς ὁμοιότητα λεπτῶν ποικίλαντες ἀνθεμίων, καὶ πᾶν τὸ οἰκοδόμημα διὰ γυμνῆς καὶ γλυφῆς πλουσίως καθωραίσαντες. Διήρσαν δὲ τὸν ὅλον ναὸν δίχα, τὸ μὲν αὐτοῦ, τὸν τάρων περιέχον τοῦ Ἐρεχθείου, τῇ Πηλῇ ἀναθέντες καὶ τῷ Πόσειδῶνι, τὸ δὲ, τὴν ἐλαίαν ἐγκλείον καὶ τὸ φρέαρ καὶ τὸν τοῦ Κέκροπος τάρων καὶ τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον, εἰς τὴν Πάνδροστον ἀναθέντες. Ἀρχιτέκτονες τοῦ ἀχίτεκτονικοῦ τούτου ἀριστουργήματος ἦσαν ὁ Ἀρχίλοχος καὶ ὁ Φειλοκλῆς.

Μόλις δ' εἶχεν ἀποπερατωθῇ ὁ ναὸς, καὶ μετὰ ἐν ἑτοῦς (ἐν Ὀλ. 93. γ') ἐξεβράχθη πυρκαϊὰ ἐν αὐτῷ· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὀλίγον τὸν ἐβλάψε, πιθανῶς μόνον τῆς στέγης τὴν ξυλικήν.

Οἱ χριστιανοὶ καὶ τοῦτο τῶν εἰδῶλων τὸ προκυνητήριον μετέβαλον εἰς ἐκκλησίαν τῆς ἀληθοῦς λατρείας, οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ τῆς ἐκκλησίας μέρος μὲν εἰς γυναικωνίτην τοῦ φρουράρχου τῶν, μέρος δὲ εἰς πυριτοθήκην. Τοῦτο φαίνεται ὅτι ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν τοῦ, δι' ὃ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις τὸν ναὸν ἐρείπιον, ὅς ποτε παρίσταται ἐπὶ τῆς παρούσης εἰκόνης καὶ ἡ τελευταία καταστροφὴ ἢ ὑπέστη ἢ οὐχ ἦτον δραματικὴ τῆς πρώτης οἰκοδομῆς του. Ὁ στρατηγὸς τῶν πολιορκουμένων Ἑλλήνων Γούρας ἐνέκλεισεν εἰς τὸ περικυκλωμένον αὐτοῦ μέρος τὴν οἰκογένειάν του, καὶ πρὸς μεγίστην αὐτῆς ἀσφάλειαν κατὰ τῶν προβαλλουσῶν ἐχθρῶν σφαιρῶν, ἐσώρευεν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς χυτὸν χῶμα εἰς ἱκανὸν ὕψος. Ἀλλ' ἡ ὁροφή, πεσοῦσα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ χῶματος τούτου, ἅμα ἐνέσκηψεν εἰς αὐτὴν θόμβη, ἐβράχθη, καὶ κατακρημνισθεῖσα, ἐρόνευσεν καὶ κατέχωσε πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὴν προφυγόντας.

ῥ.

στὸν εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀναγνωτῶν, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγένετο ἡ ἀπόπειρα τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ἥτοι τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἀπάσης, καὶ πρὸς τοῦτο κατεσκευάσθη ἡλεκτρικὸς ἀγωγὸς ἢ κλωστὴ σιδηρᾷ διερχομένη ὑπὸ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Δοβέρου εἰς τὸ Καλαί, ἀπέστασιν 23 ἀγγλικῶν μιλίων. Ἡ κλωστὴ αὕτη πρὸς ἀσφάλειαν, καὶ ὅπως μονωθῇ ἀπὸ τοῦ ὕδατος, τοῦ παραφέροντος τὸν ἡλεκτρισμὸν, ἐκλείετο εἰς μολυβδόυν σωλῆνα καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς, πλην τῶν δύο περάτων κατὰ τὰς δύο ἀκτὰς, ὅπου, ὅπως ἔχη μείζονα ἐλαστικότητα, καὶ δύνηται εὐκολώτερον νὰ παρακκοιουθῇ πᾶς τοῦ ἐδάφους τραχύτητας, ἐκλείσθη εἰς σωλῆνας ἐκ Γουτταπέρκης, εἶδους ἀφρικανικοῦ ἐλαστικοῦ κόμμιος, οὗ μεγάλῃ χρητὶς γίνεται σήμερον ἐν Εὐρώπῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ τηλεγράφος μετακομίσθη ἐξ Ἀγγλίας εἰς Γαλλίαν καὶ ἅμα φθάσεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ἀκτὴν, ἔδωκεν ὁ ἴδιος εἰς τοὺς ἀποστολεῖς τοῦ αἵματος ἀρίξεως τοῦ τὴν εἶδεν.

Ἀλλ' ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν, τοῦ μολυβδίου καὶ τῆς Γουτταπέρκης δὲν εἶναι ἱκανῶς στερεός, καὶ ἐβράχθη ἐπὶ τῶν σκοπέλων κατὰ τὴν γαλλικὴν ἀκτὴν, ὥστε ὁ τηλεγράφος διεκόπη. Ἀμέσως ὅμως ἤρχισεν ἡ ἐπισκευὴ αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ πλέον μία ἀλλ' ὀκτὼ κλωσταί, ὁλόκληροί κεκρυμμένοι εἰς μολυβδόν, θέλουσι συνδέει τὴν βρετανικὴν νῆσον μετὰ τῆς στερεᾶς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχέως Μαΐου θέλουσι τεθῇ εἰς πλήρη ἐνέργειαν.

Οἱ τηλεγράφοι, ὡς ἀλλαχοῦ ἐβρέθη (Ὁδοιπ. Ἀναμν. φυλλ. ΙΘ'), ἢ ὁμιλοῦσι διὰ τῆς κινήσεως τῆς θελόνης τῶν, ἢ γράφουσι διὰ σημείων ἐκ συνθήκης, γραμμῶν καὶ στιγμῶν, δεομένων μεταφράσεως καὶ ἀντιγραφῆς. Ἀλλ' ὁ τηλεγράφος οὗτος οὔτε ὁμιλεῖ, οὔτε γράφει, ἀλλὰ τυπῶν! Κατ' ἀγγλινουστάτην ἐρεῖρετιν τῶν ΚΚ. Βέ-τε, αὐτῶν τῶν ἰδίων μηχανικῶν οἵτινες τὸν κατασκευάζουσιν, ἕκαστον κίνημα τῶν λαβίδων προκαλεῖ ἐν ἑκ τῶν 24 στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου, ὅπερ ἐν τῷ ἅμα καταλαμβάνει τὴν οἰκείαν θέσιν ὡς ὑπὸ ἐπιταθείου στοιχειοθέτου τεθὲν, καὶ τυποῦται μὲν μεγίστην ἀκρίδειαν. Τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι ἀπῆλλαγμένον καὶ τῶν χρονοτριβῶν καὶ τῶν σφαλμάτων τῆς μεταφράσεως.

Ἀλλὰ πρόκειται ἤδη περὶ ἐπιχειρήσεως ἄλλης, ἥς ἡ μεγαλουργία ὑπερβαίνουσα πάντα ὄρον, εἶναι τοιαύτη ὥστε δικαίως ἐμπνέει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπερηφάνειαν δι' ὃ ἐλάβε θεῖον δῶρον τῆς διανοίας, ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ τῷ ἐμπνέῃ θαυμάτην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν δωρητὴν. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εἶναι ἡ δι' ὁμοίου τηλεγράφου κοινωνία μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ἥτις ὡς τερατολόγημα ἐχλευάσθη κατ' ἀρχάς, ὡς δυνατὴ ἐκπεύχθη μετέπειτα, καὶ ἤδη, τῆς ἐπιστήμης ὑποστᾶσα τὸν ἐλεγχον, μέλλει ν' ἀρχίσῃ πραγματοποιουμένη ἅμ' ἀποπερατωθῇ τοῦ γαλλικοῦ πορθμοῦ ὁ τηλεγράφος.

ΜΕΙΣΤΕΡΧΥΣΙΣ Αἵματος. Μία τῶν σπανιωτάτων ἐγχειρήσεων ὡς ἐτόλμησεν ἡ χειρουργία ποτὲ, εἶναι

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ. Εἶναι γνω-